

ੴ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਰਦੇ

ੴ ਜਾਣਕਾਰੀ ੴ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਦ ਨਾਮ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕੁ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਵਲੋਂ

ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਨਾਮਧਾਰੀ ਗੀਟਾਇਰ ਪਟਵਰੀ

ਸਕਾਟ ਰੈ 429 ਜੱਗਲ ਤੇਲੀਆ ਸਰਸਾ
(ਗੰਗਾਵਾਹਾ)

ਫੋਨ ਨੰ-22292

1-10-1993 ਨਵੰਬਰ



Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

kirpal.singh@bme

ੴ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਗੇ

ਭੁਮਕਾ

ਸੁਕਦੇਵ ਸੁਨੀ ਜੀ ਤੇ ਭੋਗਲ ਧਰਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਕਥਾ ਗਾਨ ਪ੍ਰੀਤ
ਜੀ ਦੇ ਸੁਨਾਈ। ਇਸ ਕਥਾ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਾਧਣੀ
ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਬਿਆਸੀ (੮੨) (੯੨) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਦਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ। ਇਹ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮ ਜੀ ਸੁਖਦੇਵ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਦੇ ਸਾਧਣੀ ਬੰਦ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਹੈ) ਇਸ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਸਾਡੀ
ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਪਰਦਾ ਠੀਕ ਦਸਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ।

ਪਰ ਸੁਸਰੀਆਂ ਸਿਖ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ ਇਸਨੂੰ ਦਸਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੀਆਂ।

ਇਹ ਗੰਢਤ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮ ਜੋ ਕਿ ੮੨ (੯੨) ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਦਾ ਵਿਚ ਹੈ।
ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਦਾ ਵਿਚ ਨੰਬਰ = ਜਾਮੇ ਧਾਰੇ ਦਸ ਗੁਰੂ ਨਵ ਸਤਿਕਲ ਸੁਧਾਰ।

ਗੁਰਪਤਿਗੁਰਮੁਖੇ ਖੋਲਸੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਵੈ ਧਾਰ ॥

੧੦ = ਜਾਮਾ ਪਹਿਰੈ ਬਾਰਦ ਪੁਸ਼ਟੇ ਆਦ ਰਘਬੀਸ।

ਮਿਗਤਮਿਲੈ ਅਨੰਤ ਤਬ ਧਾਰੈ ਕੋਟ ਸੀਸ ॥

੧੧ = ਦੁਆਦਸ ਪੁਰਖ ਦੁਆਦਸੇ ਸਭਿਅਨ ਕੈ ਸਿਰ ਸੋਰ।

ਸੁਕਤ ਅਨੰਤੀ ਅੰਧਿ ਗੇ ਆਦ ਇਹੋ ਨਾਜੀ ਨੌਰ ॥

੧੪ = ਯਾਹੀ ਕਲਤੇ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਇ ਤਾਹੀ ਕਲ ਤੇ ਨਾਮ।

ਪੁਨ ਦੁਆਦਸ ਗੁਰਿੰਡ ਕੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਪੁਸ਼ਟਮ।

੨੨ = ਸਿਰ ਧਰ ਕੇਸਨ ਕੋਰੇ ਆ ਲਾ।

ਦੀਨ ਦਿਨਨ ਕਾ ਹੋਇ ਰਖ ਵਾਲਾ ॥

੨੬ = ਕਲ ਜੁਗਤੇ ਸਤ ਜੁਗ ਕਰ ਰੁਪੈ।

ਤਬ ਹੀ ਬਾਰੁਦੇ ਬਧ ਪਹਿਚਾਨੇ ॥

ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਕਈ ਵਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਦੇ ਸਾਧਣੀ ਬੰਦ ਤੋਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਖ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਭਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਭਾਸ਼ਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਅਤੇ ਸੀਤ ਵਿਚ

ਭੈਂਡਤ ਕਰਦਿਆਂ ਵੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਵਰਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜਥੇਦਾਰ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ
ਸੁਭਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਹਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਲਿਖਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਲਿਖਤ ਸਮੇਂ ਗੁਰਿੰਡ ਨਾਮੇ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ
ਕਰਦਾ ਹੈ।

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਗਿਗੁਰੂ ਜੀ ਫਤਹੁ ॥

[ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਗ ਨਾਮਾ]

“ਅਬ ਭੋਗਲ ਖਰਾਏ ਦੁਆਦਸ ਸਕਿਏ ਗੁਰ ਬੰਸਾਵਲੀ ਲਿਖਮੇਰੇ ਚਤੁਰਸ ਅਵਤਾਰੇ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਗਨਾਮ ਬਰਨਨੇ। ਸ੍ਰੀ ਸੁਕ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਤੁਤ ਸੰਧਾਰੇ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਗ ਨਾਮਾ ਕਲਜੁਗੇ ਰਾਖਾ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਵਨ ਬਿਧ।

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦

ਦੁਹਰਾ ੧ ॥ ਆਦਿਜੁਗ ਮੈ ਸੁਕ ਕੀਰਤਿ ਨੋ ਅਬ ਕਹੈ ਸੁਨਾਇ।

ਭੋਗਲ ਪਿਆਜ ਮੈ ਕਹੈ ਗਾਇ ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਤੁਤ ਪੁਰਿ ਗਾਇ ॥

੨ ॥ ਜੋਈ ਕਰਾ ਅਬ ਕੀਰਤਿ ਤੋ ਪ੍ਰਿਸ਼ਟ ਗੁਰਿੰਗ ਪ੍ਰਸਾਦ।

ਜਿਉਂ ਸੁਕ ਪ੍ਰੀਤੁਤ ਪੁਰਿ ਕਹੀ ਜਨੇ ਆਦਿਕੀ ਆਇ ॥

੩ ॥ ਦਸ ਚਾਰ ਸਮ ਭਾਨੇ ਜੋ ਦੋਹਰੇ ਨਭ ਗਾਤ।

ਪੁਰਾਣੇ ਪੁਰਖ ਅਨਾਰ ਤੇ ਭਿੰਨੀ ਪੁਰਖ ਕੀ ਕੁੰਤ ॥

੪ ॥ ਪੰਜ ਸਹਿਸਰ ਵਰਖ ਮਧ ਦੁਆਦਸ ਬਧ ਧੌਰੇ ਸੀਤ।

ਕਲਜੁਗ ਐਧ ਬਿਰਾਨ ਜਿਤ ਬਿਧ ਪੁਰਾਣੇ ਅਨੰਤ ॥

੫ ॥ ਗਾਤ ਸਾਵੇਰੇ ਧਾਰਕੈ ਛਿਤ ਪਰ ਬਿਚਰੈ ਆਪ।

ਦੋ ਆਰਿਯੁਤ ਜਗਤ ਕੇ ਧਰਮ ਦੁਪੈ ਧੈ ਆਪ ॥

੬ ॥ ਜਾਮੇ ਧਾਰੇ ਦਸ ਗੁਰੂ ਨਵ ਸੀਤ ਕਲਾ ਸੁਧਾਰ।

ਰਾਖਤਿ ਗਿਆਨੁ ਖੇਲਨੀ ਭੋਈ ਨਾਪਾਇ ਪਾਰ ॥

੭ ॥ ਜਾਮਾ ਪਾਹਿਰੈ ਯਾਰਹੁ ਚਾਜਾਧਰ ਕੇ ਮਾਹਿ।

ਨੰਗਤ ਮਿਲੈ ਕਰੋੜ ਦੋਇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੈ ਤਾਂਹਿ ॥

੮ ॥ ਤੀਨ ਆਸ ਖਦ ਰਹੈ ਗੇ ਗੁਰਿ ਗਨਕ ਗੁਰਿੰਗ।

ਓਚਰੇ ਲਪ ਅੰਡਾ ਜਹਿਤ ਜੋ ਸਾਖੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

੯ ॥ ਚੈਕ ਚਾਂਦਨੀ ਖੇਲ ਕਰ ਜਾਇਸੇ ਸਵਾਹੀ ਦੇਹ।

ਰਵ ਮੰਡਲ ਬਡ ਸੁਬਦ ਕਰ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ ਦੇਹ ॥

੧੦ ॥ ਜਾਮਾ ਪਾਹਿਰੈ ਚਾਰੁਹੁ ਪੁਰਾਣੇ ਆਦਿ ਰਖਾਈਨ।

ਨੰਗਤ ਮਿਲੈ ਅਨੰਤ ਤਬ ਆਨੈ ਕੋਟ ਸਹਿਸ ॥

੧੧ ॥ ਦੁਆਦਸ ਪੁਰਖ ਦੁਆਦਸੇ ਸਭਿਅਨ ਕੈ ਸਿਰਮੋਰ।

ਜਗਤ ਅਨੰਤੀ ਆਇੰਗੇ ਆਦਿ ਦੋਹੇ ਰਹੀ ਐਰ ॥

ਮੈਂ ਦਾਸ (ਕਰਮ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਇਸ ਗਾਰੰਡ ਨਾਮੇ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਸੁਬਦ
 ਪਿਆਰੀ ੮੨ (੪੨) ਲਿਖ ਕੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਗਾਰੰਡ ਨਾਮੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ (ਸਰਲ ਭਾਸ਼ਾ) ਇਹ ਵੀ ਦਾਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। -
 ਇਸ ਗਾਰੰਡ ਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ
 ਘਾਹੁਣੇ ਜਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਗਾ, ਬਾਹੁਣੇ ਜਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਗਾ।
 ਬਾਹੁਣੇ ਜਾਮ ਦੇਸ ਛੱਡ ਪ੍ਰਦੇਸ ਜਾਣ ਗੇ।
 ਪ੍ਰਦੇਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਗੇ, ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਸਕਤੀਆਂ ਵਿਖਾਉਣ ਗੇ।
 ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾ ਵਰਗਉਣ ਗੇ, ਸਿੰਧੂ ਨੇ ਕੰਤੂ ਕਰਕੇ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੁਲਮ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰਨ ਗੇ, ਬਾਹੁਣੇ ਨੇ ਜਿਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਰਾਮ ਸਰ ਆ ਜਾਣ ਗੇ।
 ਰਾਮ ਸਰ ਆ ਕੇ ਮਸ਼ੂਮੇਯ ਯਗ ਰਚਉਣ ਯੇ।
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਸ਼ੂਮੇਯ ਨਰ ਨੁਰੀ ਤੇ ਪਹਿਚਾਣ ਗੇ।
 ਮਸ਼ੂਮੇਯ ਦੇ ਰਾਜਾ ਹਰਬਲ ਦਾ ਪੁਰ ਮਈਯਰ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਗਲਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਗਾ।
 ਰਾਮ ਸਰ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਸ਼ੂਮੇਯ ਯਗ ਕਰਨ ਗੇ।
 ਮਈਯਰ ਸਾਰੀ ਲਛਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਦੇ ਗਾ।
 ਬਾਹੁਣੇ ਜਾਮੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਮਈਯਰ ਨੇ ਗੱਦੀ ਬਖਸ਼ਤ ਗੇ।
 ਜੇ ਮਈਯਰ ਤੇਰੇ ਜਾਮਾਂ ਹੋਵੇ ਗਾ।
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖ ਜੀ ਨੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸਾਹਿਬ ਗਾਰੰਡ ਨਾਮੇ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੀ
 ਕੋਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
 ਮਰਹੀ, ਸੁਕ (ਸੁਕਦੇਵ ਸੁਰੀ), ਰਾਜਾ ਪ੍ਰੀਤੂ, ਮਸ਼ੂਮੇਯ ਯਗ।
 ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੀ ਮਥੀਰ ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈ ਕੇ ਲਾਭ ਉਠਾਏ।

ਦਾਸ
 ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਗੋਲਾਸ਼ਿਵ ਪਟਵਾਰੀ
 ਅਸਤ ਨੇ ੪੨੧ ਅੱਲਾ ਤੇਲੀਆਂ ਸਰਸਾ
 ਦੁਰ ਨੇ ੨੨੨੯੨ (ਹਰਿਮਾਣ)

੧੨॥ ਜੀਕੇ ਸੁਰ ਜਸ ਰਦਤ ਹੈ ਸੇਖਰ ਕੋਰ ਮਹੇਸ਼।

ਮੈ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ ਕੁਲ **ਛਤੀਅਨ** ਦੇਸੇਸ਼॥

੧੩॥ ਕਦਲ ਭੂਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਬਧ **ਬਾਰੁਵਾਂ** ਬੰਸ।

ਕਸੂ ਦਿਜਦਰ ਉਦੇ ਹੈ ਲਉ ਕਿਰਣ ਸਹੰਸ॥

੧੪॥ ਜਾਹੀ ਕੁਲਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤਾਹੀ ਕੁਲ ਕੋ ਨਾਮ।

ਪੁਨ ਦੁਆਦਸ ਗਾਂਧਿਭ ਕੋ ਮੇਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਵਾਸ॥

੧੫॥ ਅਠਤਾਲੀ ਸਾਂਤਿ ਬਾਖ ਹੋਇ ਝਿਪਰ ਵਾਖ ਸਤਾਨੇਵੇਂ।

ਤਬ **ਦੁਆਦਸ** ਗਾਂਧਿਭ ਜੀ ਬੱਧ ਧਾਰੋਂ ਜਾ ਜਗਤ ਮੇਂ॥

੧੬॥ ਕਛੁਕ ਕਾਲ ਸਿੰਤਿ ਤਾਨ ਸੁਹਾਵੈ।

ਨਾਭ ਵੰਸ ਤਬ ਕਿਰਣ ਮਿਲਾਵੈ।

ਜਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਪ੍ਰਗਟੁ ਨਿਰਖਾਵੈ।

ਅਨਕ ਦੇਸ ਬਿਪਰੈਂਦੁ ਮਿਧਾਵੈ।

ਏਕੋ ਜਲਾਰ ਮਧ ਹੈ ਮੈ ਆਵੈ।

ਏਕੋ ਆਵੈ ਜਾਤ ਲਾਵੈ।

ਪ੍ਰਗਟ **ਬਾਰੁਵਾਂ ਬਧ** ਦਰਸਾਵੈ।

ਨਰ ਨਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਧਾਵੈ।

ਤਿਸ ਦਿਨ ਹੋਇ ਵੀਸੀ ਕੋ ਬਾਸਾ।

ਪ੍ਰਗਟੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰੈ ਤਸਾਸਾ।

ਨੈਦ ਨਾਮ ਸੰਸਤ ਕੋ ਗਾਉਂ।

ਕਲ ਧਾਰਕੇ **ਮੁਆਮੁਮ** ਆਉਂ।

ਤੀਹ ਦਿਨ ਬਿਸਨ ਬੀਸੀ ਠਾਂਗਉ।

ਕਲਜਗ ਮੈਂ ਸਤਿਨਾਮ ਵਰਤਾਉ।

ਬਿਤਿ ਖਸਟਮੀ ਸੁਰ ਗੁਰ ਵਾਰਾ।

ਤਸਮੰਤਨਗਰ ਸਤਿ ਲੁਧਰ ਕਜਾਰਾ।

੧੭॥ ਸਾਹਿਬ ਨਾਮ ਮਹਾਂ ਬਲ ਬੀਰੀ।

ਪੁਰਨ ਧਰਖ ਗੁਣਵੀਤ ਗੰਭੀਰੀ।

੧੮॥ ਸਦੈ ਸਿੰਘ ਧਰ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ।

ਦਾਸਨ ਗਰਜ ਸਬਦ ਤਖ ਆਵੈ।

੧੯॥ ਤੇਜ਼ ਤੁਰਕੈ ਮੈਸੇ ਜਾਈ।

ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕੇ ਅਗਨ ਲਗਾਈ॥

੨੦॥ ਸਾਹਿਬ ਮੈਸੀ ਸਕਤਿ ਪਠਾਵੈ॥

ਦੁੰਨਤ ਕਰੀ ਤੁਰਕਨ ਮੰਗ ਲਾਵੈ॥

੨੧॥ ਵੇਹਿ ਕਾਵੈ ਵੇਹ ਪੁਨ ਲਗ ਜਾਵੈ।

ਤੇਜ਼ ਜੇਤ ਮੈਸੇ ਬਲ ਪਾਵੈ॥

੨੨॥ ਜਿਹ ਧਰ ਕੇਸਨ ਕੈਠੇ ਮਾਲਾ।

ਦੀਨ ਦਿਜਨ ਕਾ ਹੋਇ ਰਖਵਾਲਾ॥

੨੩॥ ਧਨਖ ਬਾਹੁ ਲੈ ਅਜਰ ਸੁਆਰੇ।

ਨਹ ਡਾਲੇਨੁ ਕੈ ਝੂਲ ਖਿਖਾਰੇ॥

੨੪॥ ਮੇਰ ਤੁਕਟ ਪੀਤਿਬਰ ਜਾਜੈ।

ਸਾਸ ਰੂਪ ਹੋਇ ਅਨੀਸਰ ਗਾਜੈ॥

੨੫॥ ਜੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਬਿਤ ਹੋਇ ਏਹੀ।

ਆਦ ਜੁਗਾਦ ਕੀ ਧਾਰੈ ਦੇਹੀ॥

੨੬॥ ਕਲਜੁਗ ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ ਰਹੈ।

ਤਬ ਹੀ ਬਾਹੁਵ ਬਪ ਪਹਿਚਾਨੈ॥

੨੭॥ ਅਹੰ ਮੈਦ ਕੁਲ ਝੂਲ ਖਿਖਾਰੈ।

ਬਹੁਰ ਨਿਵਾਸ ਸਤਿ ਲੁਧਰ ਕਿਨਾਰੈ॥

੨੮॥ ਦੇਖ ਦੇਖ ਸਤਿ ਲੁਧਰ ਹਰਖਾਈ।

ਤਹਿ ਮੈ ਲਛ ਧਰੀ ਮੈ ਲੇਤ ਕਛਾਈ॥

੨੯॥ ਨਕਤ ਕੁੰਡ ਏਸ ਅਵਨੀ ਜਾਵੈ।

ਪੀਤਿਬਰ ਕਚੁ ਚੀਰ ਲਿਆਵੈ॥

੩੦॥ ਜਗ ਸਸਤਰ ਅਵਨੀ ਢਪ ਰਾਖੇ।

ਖਿਨ ਮੈ ਖੋਲ ਲੇਤ ਬਹੁ ਲਾਖੇ॥

੩੧॥ ਓਸੇ ਬਾਤ ਵੇਰ ਨਹੀਂ ਮੋਈ।

ਆਇ ਅੰਤ ਮਧੁ ਹੈ ਮੋਈ॥

੩੨॥ ਦੀਪ ਆਤ ਤੁਰ ਸੰਗਤ ਆਵੈ।

ਭਵਨ ਚਤਰ ਦਸ ਕੀਸ ਨਿਵਾਵੈ॥

- ੩੩" ਕੋਰ ਖੁਰਮੈਡ ਜਾ ਕੇ ਅਵਤਾਰ।
ਆਦਿ ਜਗਾਦਿ ਇਨਹੀ ਥੱਪ ਧਾਰ।
- ੩੪" ਸੁਰ ਭੀ ਬਿਪਰਨ ਕੇ ਰਖਦਾਰੇ।
ਧੋਰ ਵੀਹ ਦਿਵਸ ਪ੍ਰਗਟ ਥੱਪ ਧਾਰੇ।
- ੩੫" ਕੋਰ ਚਤਰ ਦਸ ਧਰੈ ਸਮਾਧ।
ਗਿਰ ਸਗਦਰ ਜੋਗ ਤਪ ਸਾਧ।
- ੩੬" ਵੇਦ ਮਈ ਕੇ ਸਗਲੇ ਨੰਦਨ।
ਦੁਆਦਸ ਗਾਤ ਕਰਤ ਸੁਰ ਚੰਦਨ।
- ੩੭" ਸਤਿਨਾਮ ਬੀਚ ਕਬਾ ਰੁਣ ਪਾਈ।
ਜੁਕ ਪ੍ਰੀਤਿਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਖ ਜਨਾਈ।
- ੩੮" ਸੁਣ ਕਰ ਬੇਦ ਮਈ ਸਤਿ ਬਾਤ।
ਗਏ ਸਗਦਰ ਗਿਰ ਬਿਧ ਤਾਤ।
- ੩੯" ਤਪ ਅਰੇਭੁ ਤਹਿ ਤਿਨ ਕੀਨਾ।
ਜੁਰ ਧਾਰ ਕਪਾਲ ਤਿਨ ਲੀਨਾ।
- ੪੦" ਦੁਆਦਸ ਲਭੇ ਗੁਰਿੰਡ ਪਿਆਨ।
ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਠਾਨ।
ਬੇਦ ਪਾਉ ਅਵਨੀ ਪਰ ਧਰੈ।
ਰਸਨਾ ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਚਿਤਕੈ
- ੪੧" ਓਇ ਤਿਰਖਤ ਅਬ ਲੋ ਗੁਰ ਠਾਡੇ
ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੁਗ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਗਾਡੇ।
- ੪੨" ਜੁਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤਿਨੋ ਮਤ ਪਾਈ।
ਜਾਇ ਸਮਾਧ ਸਗਦਰ ਲਾਈ।
- ੪੩" ਪ੍ਰਭੁਵ ਸੰਸਤ ਦੱਸ ਅਠੈ ਜਥੈ ਤ੍ਵੰਜਾ ਜੰਦ।
ਬੇਦ ਮਈ ਸੁਤ ਤਬ ਮਿਲੈ ਲੋਪ ਗਾਤਕ ਮੰਦ।
- ੪੪" ਭਗਵਤ ਕੇ ਮਤ ਪਰਖ ਕਰ ਸੰਸ ਨਿਵਾਨ ਬਿਧ ਪ੍ਰਤ।
ਕੋਰ ਚਤਰ ਦਸ ਸਿਖ ਭਇਓ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਅਵਧੂਤ।
- ੪੫" ਦਸ ਅਠ ਜਥੈ ਤ੍ਵੰਜਾ ਆਵੈ।
ਪ੍ਰਭੁਵ ਸੰਸਤ ਨਾਮ ਤਿਰਖਾਵੈ।

- ੪੬" ਤਬ ਵੇਹ ਖੇਦ ਮਈ ਕੇ ਤਾਤ।
ਤੈਸੇ ਸਹਾਦਰ ਥਪ ਧਰ ਆਤ।
- ੪੭" ਮੈ ਸੁਨ ਹੈ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਘਾਣੀ।
ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੈਸਾ ਸਾਹਿਬ ਪਾਣੀ।
- ੪੮" ਲੈਂਦੇ ਭੋਗਲ ਦੁਆਦਸ ਇਸ ਕੈਧ।
ਲੱਖਨ ਨਿਰਖਾਹਿ ਪਰਖ ਬਿਖ ਨੇਦ।
- ੪੯" ਜਾਮਾ ਦੁਆਦਸ ਦੇਖ ਪਤੀਜੈ।
ਸਭ ਜਗ ਨਿਵੈ ਗੁਰੂ ਕਰ ਲੀਜੈ।
- ੫੦" ਹਰਖ ਹੋਇ ਵੇਹਿ ਗਿਰ ਤੇ ਧਾਵੈ।
ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਪਰ ਲਪਟਾਵੈ।
- ੫੧" ਖਟ ਅਠ ਕੋਟ ਦਿਜਨ ਸਿਖ ਹੋਵੈ।
ਸਿਵੈ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਸਭੁ ਖੋਵੈ।
- ੫੨" ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭੈ ਭੈਭੈਤਾਂ ਕੋਰੈ।
ਖਟ ਅਠ ਕੋਟ ਦਿਜਦੁ ਸਿਖ ਧੋਰੈ।
ਤਬ ਗੁਰ ਕਹੈ ਕੋਰੈ ਇਹ ਕਾਮੈ।
ਕੋਰੈ ਲਿਵਸ ਚਾਰ ਜੀ ਧਾਮੈ।
- ੫੩" ਸੁਨ ਗੁਰਬਚਨ ਸਭੈ ਓਧਿ ਪਾਵਨ।
ਚਾਰ ਵਰਨ ਗੁਰ ਰਾਜ ਚਲਾਵਨ।
ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਫਿਰ ਥਾਤ ਸੁਨਾਵੈ।
ਵਰਨ ਭਿੰਨ ਅਕਾਲ ਜਪਾਵੈ।
- ੫੪" ਚਾਰੋਂ ਵਰਨ ਸੁਨੋ ਸਿਲ ਭਾਈ।
ਚਾਰ ਵਰਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਖਾਲਸਾਈ।
ਤਬ ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਹੋਇ ਕੁਲ ਨਾਮਾ।
ਤੈਸੇ ਛਤ੍ਰੀਅਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਕਾਸਾ।
- ੫੫" ਸੈਨਾ ਜੋਰ ਚਲੈ **ਸਿੰਧ** ਕੂਲੈ।
ਦੋਇ ਜਲਾਇ ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਕੂਲੈ।
- ੫੬" ਅਵਤੀ ਭੁਧ ਸਭੈ ਜੁਰ ਆਵੈ।
ਦਸ ਅਠ ਪਦਮ ਚਮੁ ਨਿਰਖਾਵੈ।

- ੫੭॥ ਤਬ ਗੁਰ ਜਾਇ ਸਿੰਧ ਕੇ ਤੀਰੇ ।
ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖੁ ਰਵਧੀਰੇ ।
- ੫੮॥ ਅਸ ਪਗ ਧੁਰ ਭਾਨ ਸਭ ਛਾਵੈ ।
ਰਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਮਧ ਧੁਰ ਸਮਾਵੈ ।
- ੫੯॥ ਪੁਰੀ ਅਟਕ ਆਵਲੀ ਮਧ ਗਵੈ ।
ਅਤਿ ਕੋਤਕ ਸੀਰਰ ਤਹਿ ਭਵੈ ।
- ੬੦॥ ਗਾਇਆ ਗੁਰੁ ਕਲਪ ਤਬ ਕਰੈ ।
ਦੁਆਦਸ ਵਰਖ ਆਯੁ ਤਬ ਧਰੈ ।
ਅਟਕ ਬੀਤ ਚਾਰ ਜਬੁ ਜੇਵੈ ।
ਮਹਾ ਸਕਤ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ।
ਭੇਟ ਪਾਰਸ ਧਰੈ ਅਪਾਰ ।
ਕਰਤ ਭੋਰਤ ਪੁਨ ਬਾਰਿ ਬਾਰ ।
ਤਿਕਸ **ਸਿੰਧ** ਜਲ ਬਾਹਰ ਆਵੈ ।
ਗੁਰੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਪਗ ਲਪਟਾਵੈ ।
ਆਦ ਅੰਤ ਹੈ ਤਹੀ ਮੁਗਾਰੀ ।
ਭਵਜਲ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨ ਹਾਰੀ ।
ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਸ ਗੁਪਤ ਤਹਿ ਜਵਈ ।
ਤਿਕਸੇ ਸਿੰਧ ਸਿੰਧ ਮਧ ਰਵਈ ।
ਮੇ ਧਤ੍ਰੀ ਹਮੇਚਲ ਜਾਨੈ ।
ਸਤਿ ਆਵਤਾਰ ਲਛਮੀ ਮਾਨੈ ।
ਛੱਤੀ ਬਰਸ ਤਹਿ ਗੁਰ ਰਹੈ ।
ਮਹਾਂ ਮੰਦ ਕੁਲ ਉਤਰ ਦਹੈ ।
ਸਿੰਧ ਤਿਆਗ ਪਸਚ ਕੇ ਆਵੈ ।
ਬਗਦਾਦ ਸਾਹਿਬ ਸੀਤਲਾਰ ਪਗ ਪਾਵੈ ।
- ੬੧॥ ਬਰਸ ਪੰਚਾਸ ਜੁਧ ਤਹਿ ਹੋਵੈ ।
ਗਹਾਂ ਮੰਦ ਕੁਲ ਸਗਲੀ ਖੋਵੈ ।
ਜੀਤ ਬਗਦਾਦ ਰਾਮਸਰ ਆਵੈ ।
ਚਮੁ ਆਪਾਰ ਗਣਤ ਨਹੀ ਆਵੈ ।

੬੨॥ **ਹਰਮੰਦਰ** ਮੈ ਆਇ ਬਿਰਾਜੈ,
ਗੁਰ ਸਮ ਦੇਖ ਭਾਨ ਦੁਤ ਲਾਜੈ॥
ਕੋਟ ਚਤਰ ਦਸ ਬਿਧ ਕੇ ਪੂਤਾ,
ਧਨ ਆਵੇ ਗੁਰ ਪੈ ਅਘਾਤ॥

੬੩॥ ਤਬ ਗੁਰ ਗਰਜ ਕੈਂ ਬਿਧ ਭਾਤਾ॥

ਅਸੁਮੇਧ ਰਚੇ ਗੁਰ ਭਾਖਤ ਬਾਤਾ॥
ਰਚੇ ਅਸੁਮੇਧ ਦੇਰ ਤੰਗ ਲਾਵਹੁ
ਸੰਸਾਰ ਪੂਰਬ ਕੋ ਤਬ ਪਾਵਹੁ॥

੬੪॥ ਤੰਗ ਸਮੇਂ ਦੁਰਖਤ ਪਠੇ ਬਾਜਾ॥

ਸੁਕਟ ਜੀਤ ਰਹਨਾਨ ਸਮਾਜਾ॥

ਗੁਰ ਜਾਗਿਥ ਕੈਂ ਛਡ ਦੀੜੇ॥

ਪਾਛੈ ਦਿਸਾ ਗਵਨ ਤੰਗ ਕੀੜੇ॥

੬੫॥ ਚਲੈ ਤੁਰੰਗ ਤੰਗ ਪੂਰਬ ਦੇਸਾ॥

ਹਰਬਲ ਭੁਪ ਜੀਹ ਵਸੇ ਨਿਰੇਸਾ॥

ਅਨੁਪਿਅ ਤੇ ਪੁਨ ਸਰਜੂ ਜਾਵੈ॥

ਹਰਬਲ ਭੁਪ ਨਿਰਖ ਭੈ ਪਾਵੈ॥

੬੬॥ ਦੇਖ ਤੁਰੰਗ ਅਮੋਲੀ ਜਤ੍ਰੀ॥

ਹਰਬਲ ਭੁਪ ਧਿਸਮ ਹੋਇ ਛਤ੍ਰੀ॥

ਕਲਜੁਗ ਕਉਣ ਅਸਮੇਧ ਰਚਾਵੈ॥

ਅਤ ਅਸਚਰਜ ਭੁਪ ਮਨ ਆਵੈ॥

੬੭॥ ਸੰਧਿਆ ਤਜਕੇ ਪਾਛੈ ਪਰੈ ਗੋ॥

ਅਤਕ ਜਤਨ ਕਰੈ ਨਾਹੀ ਦੁਰੈ ਗੋ॥

ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਾਤ ਕਰਨ ਨਹਿ ਸਰਿਯੈ॥

ਹਰਬਲ ਭੁਪ ਬੇਨ ਅਤ ਕਰਿਯੈ॥

੬੮॥ ਜਾਵੈ ਭੁਪਤ ਦੇਸ ਅਖੰਡਾ॥

ਜਹ ਬਸੇ ਪੁਜ ਗਵ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ॥

ਜਪਤ ਰਿਖ ਆਸੂਮ ਫਿਰ ਆਵੈ॥

ਧਰੁ ਮੰਡਲ ਰਵ ਮੰਡਲ ਦਿਖਲਾਵੈ॥



੬੯॥

ਅਸਦ ਸ੍ਰਿੰਗ ਸਮੇਰ ਕੇ ਭਰੇ।
ਸਭ ਸਰਪਰ ਕੇਕਰਨ ਰਮੇ।
ਹਰਬਲ ਭੁਪ ਜਾਇ ਨਰੁ ਮਾਜੀ।
ਹੈ ਪਕਰਨ ਮੇ ਆਵੈ ਨਾਜੀ।

੭੦॥

ਮਧ ਅਕਸ਼ ਨਿਰਖਾਹਿ ਭੁਪਾਲ।
ਚਮੁ ਅਨੰਤ ਅਰਜਨ ਸਮਥਾਲ।
ਉਤਰ ਅਕਸ਼ ਤੇ ਗਜਾ ਆਵੈ।

੭੧॥

ਗਾਹਿ ਕੇ ਚਲੈ ਚਰਨ ਗਿਗਾਵੈ।
ਨਗਨ ਧੋਪ ਕਰ ਮਾਹਿ ਸੁਗਾਵੈ।
ਮਾਨੇ ਨਰੁ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਾਵੈ।
ਭੁਪ ਕੇ ਲਲਤਾ ਤਥੈ ਦੇਹੁ ਮਈਯਰ ਮੋਹਿ ਬਾਲ।
ਜਨਮਤ ਮੋਹਿ ਬਲ ਘਾਇ ਕੇ ਚੇਗ ਤਪਿ ਕਾਲ।

੭੨॥

ਗਾਥ ਜੋੜ ਬਿਨਤੀ ਕਰੇ ਹਰਬਲ ਭੁਪਤ ਨਾਰ।
ਇਹ ਕਾਰਜ ਕਿਉ ਕਰਤ ਹੋ ਕਿਸਾ ਜੀਅ ਮੇ ਪਾਰ।
ਕਿਨੈ ਭੁਪ, ਬਾਜਾ ਛਾਡਿ ਜਗ ਰਾਇ ਰੀ ਭਾਮ।
ਮੈਂ ਪਰਵਾਰ ਛੁਡੀ ਬੰਨ੍ਹੇ ਰਵਿ ਪਕਰੇ ਧਾਮ।
ਮੈਂ ਮਜੀਕ ਕੇ ਗਿਠਾ ਨਾਹਿ ਅਰ ਕੇ ਗਾਹਿ ਤੁਰਗ।
ਇਹ ਅਸੁ ਨਹਿ ਆਇਓ ਪਰਤ ਪਰਮ ਮੇਂ ਭੋਗ।

੭੩॥

ਜਬ ਤੇ ਮਈਯਰ ਜਨਮਿਓ ਤਨ ਤੇ ਬਲ ਭਾਇਓ ਨਾਮ।
ਯਾ ਇਸ ਕੇ ਹਤ ਕਰਨ ਤੇ ਧਨ ਪੋਰਖ ਧੂਕਾਸ।

੭੪॥

ਭੁਪ ਬਚਨ ਨਾਰੀ ਸਨੇ ਮਨ ਮੇਂ ਮੋਕ ਬਾਛਾਇ।
ਗਵੈ ਧਾਮ ਮਈਯਰ ਨਹਿ ਲਿਪ ਕੇ ਕਰੇ ਜਨਾਇ।
ਭੁਪ ਕੋਪ ਮਨ ਮੇਂ ਪਰੈ ਜਾਇ ਧਾਮ ਕੇ ਮਾਹਿ।
ਨਿਰਖ ਰਾਹਿ ਸੁਤ ਨਹਿ ਦੇਖੇ ਅਗਨ ਲਗੀ ਦਿ ਮਾਹਿ।
ਨਗਨ ਧੋਪ ਲੈ ਧਨ ਕਿਰਿਓ ਜਾਇ ਚਮ ਰਣ ਯਾਲ।
ਹੈ ਲੈ ਆਵਤ ਨਿਰਖ ਨਿਰਖ ਮਈਯਰ ਗਾਧੇ ਧਾਲ।
ਬਾਇ ਗਾਥ ਕੀ ਅੰਗਰੀ ਬਾਂਘੀ ਡੋਰ ਪਟ ਬਾਜ।
ਭੁਪ ਨਿਰਖ ਸੁਖ ਜਾਵੈ ਧਰਨ ਸੁਤ ਕੇ ਰਾਜ।

੧੫॥ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬੱਲਾ ਏਕ ਹੋ ਵੇਦ ਪਕਾਰ ਬਾਤ।
 ਭਲਾ ਹੁਕਮ ਸੁਤ ਨਹਿ ਹਤਾ ਨਹਿ ਹੋਇਓ ਸੁਤ ਘਾਤ।
 ਬਾਜ ਪਕੜ ਗਹਿ ਬਾਧਿਓ ਪਤ੍ਰ ਹੋਇ ਮਿਲ ਤਾਤ।

੧੬॥ ਚਮੁ ਜੁਪ ਦਾਹਣ ਕਰੇ ਗੁਰ ਮੈਨਾ ਅਧਾਰ।
ਮਹੀਯਰ ਏਕ ਲਗਤ ਕਿਰੈ ਸੈਨਾ ਲਾਖ ਹਜ਼ਾਰ।
 ਵਰਖ ਨਹੇਂ ਬਣ ਮੀਡਿਆ ਗੁਰ ਮੈਨਾ ਬਲ ਲਾਇ।
 ਮਹੀਯਰ ਜੀਤ ਨਾ ਸਾਕਿਓ ਜੋਧ ਮਕਲ ਪਛਤਾਇ।
 ਮਹੀਯਰ ਜੀਤ ਨਾ ਸਾਕਿ ਹੈ ਜੂਝੈ ਜੈਨ ਅਧਾਰ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰੇ ਪਤੀਆ ਲਿਖ ਪਰੈ ਹੁਸ ਦਾਨਰ ਕੋ ਦਾਸ।

੧੭॥ ਨਗਰ ਅਯੋਧਿਆ ਰਾਜ ਸੁਤ ਮਹੀਯਰ ਬਾਧਿਓ ਬਾਜ।
 ਹਮ ਤੇ ਢੁਟੇ ਨ ਬਾਜ ਗੁਰ ਕਰੈ ਸੈ ਆਪੇ ਕਾਜ।
 ਸੁਨ ਪਤੀਆ **ਸਤਿਗੁਰ** ਚੇਤੇ ਸੂਜੂ ਕੂਲ।
 ਧਨ ਬਾਣ ਕਰ ਮੇਂ ਲਏ ਜਗਤ ਕੇ ਮੂਲ।
 ਬਰਖੁ ਸਤਾਨਵੇ ਰਾਜ ਕਰ ਜੱਗ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਇ।
 ਦੋਇ ਨਾਗ ਕੇ ਭੀਤਰੇ ਅਸਰ ਨ ਰਹਿਨੀ ਕੋਇ।
 ਚਿਨੀ ਸਤਿ ਕੋ ਪੇਖੀਏ ਬਰਸ ਸਤਾਨਵੇ ਜਾਇ।
 ਪਰਸ ਰਾਜ ਜਗ ਮੇਂ ਚਲੈ ਅਸਰ ਨਗਰ ਮੇਂ ਪਾਇ।
 ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਖੜੀ ਹੋ ਵੈਸ ਸੁਦਰ ਏ ਚਾਰ।
 ਅਵਨੀ ਅਸਰ ਨ ਦੀਸਈ ਮਿਟੇ ਪਾਪ ਕੇ ਭਾਰ।

੧੮॥ ਪਤੀਆ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭ ਬੇਗਾ ਹੀ ਪਾਵੈ।
 ਰਾਮ ਸਰ ਤੇ ਸਰਜੂ ਆਵੈ।
 ਨਿਰਖ ਚਮੁ ਸਭ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
 ਮਨ ਮੇਂ ਮੰਗਲ ਮੋਖ ਕੋ ਗਾਵੈ।

੧੯॥ **ਦੋਇ ਬਰਸ** ਗੁਰ ਉਹ ਰਹੇ।
 ਮਹੀਯਰ ਬਾਜ ਨਾਸ ਪਠ ਰਹੇ।
 ਏਕ ਦਿਨ ਮਹੀਯਰ ਲੈ ਬਾਜ।
 ਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮਿਲੇ ਸਮਾਜ।

੨੦" ਗੁਰੂ ਨਿਰਖੈ ਮਈਯਰ ਕੀ ਚਿਰ।
ਮਈਯਰ ਨਿਰਖੈ ਏਊ ਕਰ ਜੋਰ।
ਜਗ ਅਸੁਮੇਧ **ਰਾਮਸਰ** ਕਰੈ।
ਕੁਲ ਪੁਜਨ ਕਰ ਲਛ ਧਰੁ ਪੈਰੈ।

੨੧" ਆਇ ਜੋਊ ਕੁਲ ਪੁਜ ਕਰਾਇ।
ਤਿਨਕੋ ਪੁਜਤ ਹਰਖ ਬਢਾਇ।
ਇੰਦਰ ਸਗੋਤ੍ਰੈ ਰਗ ਵਰ ਮੰਸਾ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਗਟੇ ਯਾ ਬੰਸਾ।
ਭਾਰਦਵਾਜ ਰਤਨ ਕੁਲ ਜੋਈ।

ਤਿਨਕੋ ਖੋਜ ਪਾਵੈ ਯਾ ਜੋਈ।
ਸੋਇ ਕੁਲ ਪੁਜ ਸੰਗ ਲੈ ਆਵੈ।

ਸੇ ਅਮਰਥ ਜਗਤ ਕੀ ਪਾਵੈ।

੨੨" ਹੇਮ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਨ ਕਰੈ ਪ੍ਰਣਾਮ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਰੰਗ ਪਰਖਿਓ ਸਿਆਮ।

ਗੁਰੂ ਉਰ ਮਯੀਯਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ।

ਤਥੈ ਕਲੇਵਰ ਛਿਤ ਤਹਿ ਭਾਗੇ।

ਜਾਮਾ ਤੈਰ ਦਸ ਮਯੀਯਰ ਪਾਵੈ।

ਸੁਕ ਸੰਚਾਰ ਭੋਗੁਲ ਸੁਨਾਵੈ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਪਰਮ ਸ੍ਰਮ ਪੁਰੀਤਿ। ਗਾਏ ਕਵ ਸਿਆਮਾ ਸਾਵੈਰ ਗੀਤਿ।

ਇਤਿ ਦੁਆਦਸ ਗਾਉਂਦੇ ੭ ਆਵਰੀ ਆਇਤਿ ਬਿਚਰੰਤੈ।

ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਦੁਆਦਸ ਸੰਕਧੇ। ਭੋਗੁਲ ਪਿਆਯ ਉਚਰੰਤੈ।

ਸੁਕਦਵ ਗਜੇਪ੍ਰੀਛਤ ਪ੍ਰੀਤ

ਚਤੁਰ ਦਸ ਗਾਉਂਦੇ ਮਹਿਮ ਵਰਨੰ

" ਸੰਪੂਰਨ "

ਭੋਗ ਲ ਪੁਗਣ ਦੇ ਘਾਹੁਏ ਧਿਆਏ ਦੀ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਦੇਵ ਮੁਨੀ ਜੀ ਨੇ
 ਗੱਯੇ ਪ੍ਰੀਛਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਘਾਹੁਏ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ।
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਕਥਾ ਨੂੰ ਸਹਿਸਾਕ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ
 ਤਮਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ। ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਿੰਤ ਨਾਮ

ਸ੍ਰੀ ਮਖਣਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ਹੋਇਆ

ਇਸਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ (ਸਰਲ ਭਾਖਾ)

ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

੧= ਆਦਿ ਨੁਗ ਵਿਚ ਸੁਕਦੇਵ ਮੁਨੀ ਜੀ ਨੇ ਭੋਗ ਲ ਪੁਗਣ ਦੇ ਘਾਹੁਏ ਧਿਆਏ ਵਿਚ
 ਲਿਖਿਆ ਗੱਯੇ ਪ੍ਰੀਛਤ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਸੁਨਾਇਆ ਉਹ ਕਥਾ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ।

੨= ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਸੁਣੇ।

੩= ਚੈਦਾਂ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਸੁਰਜ ਜਮਾਨ ਹੈ, ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤਕ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਚਲੀਆਈ।

੪= ਪੰਜ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਵਰਖ ਦੇ ਵਿਚ ਘਾਹੁਏ ਅਵਤਾਰ ਸਹਿਤ ਸੰਤ ਭਗਤਾਂ ਦੇ
 ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਨ ਹਿਤ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੇ ਹਾਂ।

੫= ਸਾਵੇਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਤੇ ਵਿਚਰਨ ਹੋ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਕੇ
 ਧਰਮ ਦੀ ਜੈ ਕਰਨ ਹੋ।

੬= ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ ਸੈਲਾਂ ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਹੋ ਅਤੇ ਘਾਹੁਏ ਜਾਮਾ ਗੁਪਤ
 ਹੋਣ ਹੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ ਦਾ ਪਾਗਲ ਹੋ ਨਾ ਪਾਵੇ ਹੋ।

੭= ਘਾਹੁਏ ਜਾਮਾ ਘਾਜਾ ਪੁਰ ਵਿਚ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੇ ਹਾਂ ਜੋ ਦੇ ਕੋਰੜ ਯੋਗਤ ਨੂੰ
 ਦਰਸਾਨ ਦੇਣ ਹੋ।

੮= ਨੌਂ ਅੰਗੀਰੇ ਗਾਨਕ ਦੇ ਗੁਰਿ ਵਿਖੇ ਗੁਪਤ ਰਹਿਨ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਅੰਤ ਵਿਚ
 ਜੀਵ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਨ ਹੋ।

੯= ਘਾਹੁਏ ਜਾਮੇ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਛੁਤੀ ਕਲ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਹੋ। ਘਰ ਗਿਰਤੀ ਵਿਚ
 ਜੋਗਤ ਸੁਰਨ ਆਵੇ ਹੀ।

੧੦= ਘਾਹੁਏ ਗੁਰੂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਸੰਤ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਹੋ।

੧੧= ਜਿਸ ਦਾ ਜੱਸ ਦੇਵੇ, ਸੇਸ਼ਨਾਗ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਆਦਿਕ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਅਵਤਾਰ ਛੁਤੀ ਕਲ ਦਾ ਸੁਰਜ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਹੋ।

- ੧੩ = ਕਦਲ ਵਾਂਗ ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਲਵਣ ਕੁਸੁਮ ਦੀ ਵੰਸ਼ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰੇਗਾ।
- ੧੪ = ਜਿਸ ਕੁਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੇ ਉਸ ਕੁਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਫੇਰ ਘਾਹੁਣੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।
- ੧੫ = ੬੮੯੭ (੬੮੧੭) ਸਾਲ ਕਲਜੁਗ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਘਾਹੁਣੇ ਗੁਰੂ ਅਭਤਰ ਧਾਰੇਗਾ।
- ੧੬ = ਦੇਸ ਛੱਡ ਪ੍ਰਦੇਸ ਸਿਧਾਵਨ ਹੋ।
ਪ੍ਰਦੇਸ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਲਗ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਰਖ ਜਧਾਵਨ ਹੋ।
ਫਿਰ ਚਮੇਂ ਧੀਸਦੀ ਸਦੀ ਜੀ ਹੋਵੇਗੀ।
- ਕਲ ਧਾਰੇਕ ਆਪਣੇ ਆਸੂਮ (ਗਮਸਰ, ਭੰਟੀ ਸਾਹਿਬ) ਆਵਨ ਹੋ।
ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸਤਿਜੁਗ ਦੁਰਤਾਉਣ ਹੋ।
ਕਿਰੀ ੬ (੬) ਦੀਰਘਰ ਭਸਮਤ ਨਗਰ (ਭੰਟੀ ਸਾਹਿਬ) ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਹੋ।
- ੧੭ = ਸਰਬ ਗਣ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗੇ।
- ੧੮ = ਚਿੰਤਾ ਘਾਣੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਿਜਲੀ ਦੁਰਯੋਜਿਤ ਚਮਕ, ਬਦਲ ਦੁਰਯੋਜਿਤ ਗਰਜ ਹੋਵੇਗੀ।
- ੧੯ = ਤੁਰਕ ਦਾ ਤੇਜ਼ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਗ ਲਾਲ ਸੁੱਕੇ ਘਾਹ ਸੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ੨੦ = ਸਾਹਿਬ ਐਸੀ ਸਕਤ ਦਿਖਾਉਣ ਹੋ ਕਿ ਗੁਪਤ ਅੰਗ ਦੀ ਕੀਤੀ ਸੁੱਤ ਤਿਰ ਸੁੜ ਜਾਵੇਗੀ।
- ੨੧ = ਉਹ ਕੱਟਣ ਹੋ ਜੋ ਫਿਰ ਸੁੜ ਜਾਵੇਗੀ, ਐਸੀ ਸਕਤ ਦਿਖਾਉਣ ਹੋ।
- ੨੨ = ਸਿਰ ਤੋਂ ਕੇਸ ਗਲ ਵਿਚ ਆਲਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਗਠੀ ਗੁੰਘ ਦੇ ਗਧੇ ਹੋਣ ਹੋ।
- ੨੩ = ਸਭ ਮਲੇਛਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਖੁਟ ਦੇਣ ਹੋ।
- ੨੪ = ਇਹ ਜੀ ਮੇਰ ਸਕਟ ਵਾਲੇ ਤੇ ਜਾਮ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸਾਣ ਦੇਣ ਹੋ।
- ੨੫ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰੂਪ ਹੋਣ ਹੋ ਤੇ ਉਹ ਚੰਗੇ ਕਰਨ ਹੋ ਜੋ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅਤਿ ਤਰ
ਤਗਧਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਹੋਣ।
- ੨੬ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਜੀ ਸਤਿਜੁਗ ਦੁਰਤਾ ਦੇਣ ਹੋ ਜੋ ਘਾਹੁਣੇ ਸਰੂਪ ਦੀ
ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਹੋਵੇਗੀ।
- ੨੭ = ਭੰਡੀ ਅਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਲ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹ ਖੁਟ ਦੇਣ ਹੋ। ਫਿਰ
ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਰਿਹਾਸ ਕਰਨ ਹੋ।
- ੨੮ = ਸਤਲੁਜ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਲਛਮੀ ਜੋ ਦਸਵੇਂ ਜਾਮੇ
ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਉਹ ਸਤਲੁਜ ਵਿਖੇ ਕਢਾ ਲੈਣ ਹੋ।
- ੨੯ = ਦੋਹਾਂ ਫਿਰ ਸਕਤੀ ਕੰਡ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਪਤਿੰਦਰ ਚੀਰ (ਪੀਲੇ ਬਸਮ) ਕਢ ਲਿਆਉਣ ਹੋ।

- ੩੦ = ਜਿਥੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪੈਰੇ ਸਨ, ਉਦਘਾਟਨ ਹੋ ਕੇ ਲੈਣ ਗੇ।
- ੩੧ = ਕੋਈ ਥਾਤ ਨਾਂ ਛਪੀ ਨਹੀਂ, ਤਿੰਨ ਕਾਲਾਂ ਦੇ ਜਾਨਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ।
- ੩੨ = ਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਆਵੇਗੀ।
- ੩੩ = ਕੋਰੇਜ਼ਾਂ ਧੀਰਮੰਤਰ ਵਿਚ ਜਿਸਦਾ ਅਵਤਾਰ ਹੋਵੇ ਉਹ ਜੀ ਸਰੂਪ ਹੋਣਗੇ।
- ੩੪ = ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਗਥੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਬੰਨ੍ਹੇ ਦਿਨ ਹੋ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੇ।
- ੩੫ = ਚੈਦਾ ਕੋਰੇਜ਼ ਦੇਵਤੇ ਨੇ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਾਈ ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਤਪ ਕਰੇਗਨ।
- ੩੬ = ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਵਰਤੋ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੇ ਜੀ **ਬਾਰੇ** ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਰੂਪ ਬਣਨਗੇ।
- ੩੭ = ਸਤਿਨਾਮ ਵਿਚ ਨੇ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਸੀ ਉਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਮ ਸੁਣਾਈ।
- ੩੮ = ਸਤਿਨਾਮ ਵਾਲੀ ਇਹ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਚੈਦਾ ਕੋਰੇਜ਼ ਪੜ੍ਹ ਦੇਵਤੇ ਸੁਨ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ।
- ੩੯ = ਚੈਦਾ ਕੋਰੇਜ਼ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੰਤ੍ਰਿਕਾਂ ਤੇ ਕੋਰੇਜ਼ ਦੇ ਕੋਰੇਜ਼ ਕਰਲੇ:
- ੪੦ = **ਬਾਰੇ** ਗੁਰੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਧਰਤੀ ਲਾਗੇ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।
ਇਕ ਇਕ ਪੈਰ ਤੇ ਜੀ ਖਲੋ ਕੇ ਹਸਨਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨ ਲੱਗੇ।
- ੪੧ = ਆਰਿ ਨਾਮ ਜੋਗੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਸਨ ਉਸ ਦਿਨ ਲਾਹੌਰੀਆਂ।
- ੪੨ = ਸੁਰੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਧਾ ਨਾਲ ਮਤ ਪ੍ਰਥਮ ਕਰੇ ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਾਈਆਂ।
- ੪੩ = ਇਹ ਚੈਦਾ ਕੋਰੇਜ਼ ਦੇਵਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਨਗੇ।
- ੪੪ = **ਸਤਿਨਾਮ** ਦੇ ਮਤ ਨੂੰ ਪਾਥ ਕੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਸਮੇਂ ਦਿਵ ਦੇਣਗੇ।
ਇਹ ਚੈਦਾ ਕੋਰੇਜ਼ ਦੇਵਤੇ ਵੱਡੇ ਬਾਲ ਵਾਲੇ ਵੈਰਾਗੀ - ਤਿਆਗੀ ਸਿੱਖ ਬਣ ਜਾਣਗੇ।
- ੪੫ = ਪ੍ਰਥਮ ਸੰਸਾਰ ਸਰੂਪ ਹੋਵੇਗਾ।
- ੪੬ = ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਭਰੋ ਮਗਰੋ ਪਾਥ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆ ਜਾਣਗੇ।
- ੪੭ = ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨਗੇ ਕਿ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ।
- ੪੮ = ਭੋਗਲ ਪ੍ਰਗਟ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਦਿਲਾਸੇ ਨੇ ਕੇ ਉਹ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦੇਖਣਗੇ।
- ੪੯ = **ਬਾਰੇ** ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਪਤੀਤ ਹੋਵੇਗਾ।
ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗੇ ਸਮੇਂ ਦਿਵ ਦੇਵੇਗੀ।
- ੫੦ = ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਥਮ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਚੀ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ।

- 41 = ਚੰਦ ਕੋਰ੍ਹ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸਭ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।
- 42 = ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਧਾਰ ਧਾਰ ਡੰਡੇਤ ਕਰਨਗੇ। ਚੰਦ ਕੋਰ੍ਹ ਧ੍ਰਾਮਾਣ ਸਿਖੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਚਾਰੇ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾਸ ਕਰੋ।
- 43 = ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਏਕ ਜਾਨਗੇ ਤੇ ਚੰਦ ਦਰਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਗਾਨ ਬਲਾਉਣਗੇ।
- 44 = ਚੰਦ ~~ਭਰਮ~~ ਦਰਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹਿਨਗੇ ਕਿ ਸਭ ਖਾਲਸਾ ਮਤ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਓ। ਮੰਦੀ ਮੱਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕੁਲ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।
- ਛਤੀ** ਕੁਲ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ।
- 44 = ਇਹ ਵੱਡੇ ਜੋਰ ਵਾਲੀ ਮੈਠਾਂ **ਸਿੰਧ ਚਰਿਆ** ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੰਦੀ ਮੱਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।
- 45 = ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਗਾੜੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਤੇ ਆਖਣੀ 18 (ਅਠਾਰਾਂ) ਧਰਮ ਮੈਠਾਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਖੜੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।
- 49 = ਗੁਰੂ ਜੀ **ਸਿੰਧ** ਦੇ ਕੰਢੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਭਾਗ ਪੁਰਖ ਪੁਰਖ ਹਣ ਤੇ ਜੇਤੂ ਤੇ ਧੀਰਜ ਰਨ।
- 45 = ਧੀਰਜਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਧੁਨ ਨਾਲ ਸੂਰਜ ਲੁਕ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਧੁਨ ਦੀ ਛਾਇਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
- 45 = ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ ਉਥੇ ਕਿਰੇਗੀ ਤੇ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕੋਤਕ ਹੋਣਗੇ।
- 46 = ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਇਆ ਕਲਪ ਸਰੋ 12 **ਚਾਰਾਂ ਸਾਲ** ਦੀ ਆਸ਼ਾ ਬਣਾ ਲੈਣਗੇ।
- 49 = ਜਦ ਚਾਰ ਧਰਤੀਆਂ ਕਾਇਆ ਕਲਪ ਹੋਇਆ ਬੀਤ ਜਾਣ ਧੀਰਜਾਂ ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਭੇਟ **ਪਾਰਸ** ਧਰੇਗੀ ਅਤੇ ਧਾਰ-ਧਾਰ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਡੰਡੇਤ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਚੰਗਿਆ ਸਿੰਧ ਤੋਂ ਲਿਕਲਕੇ ਮਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਨਾਂ ਤੇ ਧਾਰ-ਧਾਰ ਡੰਡੇਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਕਹਿੰਗੀ ਕਿ ਆਦਿ ਅੰਤ ਤੋਂ ਹੀ ਗਾਖਸਾ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਵਾਲਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰਵਾਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਕਤੀ **ਸਿੰਧ ਚਰਿਆ** ਵਿਚ ਗਾਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹਿੰਸਾ ਚਲ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਤੇ ਲਛਮੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ।
- ਗੁਰੂ ਜੀ (36, **ਛਤੀ** ਬਰਸ **ਸਿੰਧ** ਦੇ ਕੰਢੇ **ਗਿਰਨ** ਹੋ ਮੰਦੀ ਮੱਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦੇਣਗੇ।

ਮਿੰਧ ਨੇ ਛਡੇ ਪੱਛਮ ਵਲ **ਬਗਦਾਦ** ਸਮਿਰਦਿਹ
ਗਰੁ ਜੀ ਜਾ ਚਰਨ ਧਰਿਣਗੇ।

੬੧= ਪੰਜਾਹਵੇਂ ੬੦ ਗਰੁ ਜੀ ਦੇਖੇ ਯੁਧ ਕਰਨੇ ਹੋ। ਮੰਦੀ ਸਤ ਵਾਲਿਆ ਦ
ਕਾਸ ਕਰਨੇ ਹੋ। **ਬਗਦਾਦ** ਨੇ ਜਿਤ ਕੇ **ਰਾਮਸਰ** (ਭੰਡੀ ਸਾਹਿਬ)

ਆ ਜਾਇਗੇ। ਗਰੁ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਥੇ ਗਿਣਤ ਫੌਜ ਹੋਵੇਗੀ।

ਰਹਮੰਦਰ ਵਿਚ ਆ ਬਿਸ਼ਾਮ ਕਰਨੇ ਹੋ।

੬੨= ਗਰੁ ਜੀ ਦੇ ਤੇਜ਼ ਵੇਖ ਕੇ ਸੁਰਮ ਦੀ ਸਰਸਰਾਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਚੰਦਾ ਕੋਰ੍ਹ
ਧੂਮ ਦੇ ਪਤ੍ਰ ਫਿਰ ਗਰੁ ਜੀ ਪਾਸ ਆਉਣੇ ਹੋ।

੬੩= ਗਰੁ ਜੀ ਗੰਭੀਰ ਹੋ 'ਤੇ' ਧੂਮ ਦੇ ਪਤ੍ਰ **ਅਸੁਮੇਧ** ਜਗ
ਥੇ ਵੱਧੀ ਜਾ ਕੋਰ੍ਹ।

੬੪= ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੁਰਪਤ (ਗਜਾਇਦ) ਗਰੁ ਜੀ ਵੇਲੇ ਘੋੜਾ ਘੋਲੇਗਾ।
ਘੋੜਾ ਮਾਰ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਰਤਨ ਨਾਲ ਜੀਜ਼ਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਵੇਗਾ।

ਗਰੁ ਜੀ ਹਰਮ ਦੇਣਗੇ ਕਿ **ਘੋੜਾ** ਛਡਦਿਓ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਫੌਜ ਲੈ
ਕੇ ਚੱਲੇ।

੬੫= ਘੋੜਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਝਿਲਾ ਨੂੰ ਚੱਲੇਗਾ। ਇਹ ਪੜ੍ਹੇਗਾ ਜਿਥੇ ਕਿ **ਰਹਬਲ**

ਗਜ਼ ਦਾ ਗਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ। **ਅਧੌਪਿਆ** ਤੋਂ ਫਿਰ ਘੋੜਾ **ਸਰਜ਼** ਰਈ
ਦੇ ਕੋਢੇ ਚੱਲੇਗਾ। **ਰਹਬਲ** ਗਜ਼ਾ ਘੋੜਾ ਵੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

੬੬= ਅਧੌਲਕ ਜੜ੍ਹਤੀ ਦਾ ਘੋੜਾ ਵੇਖ ਕੇ ਰਹਬਲ ਗਜ਼ ਹੋਗਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿ

ਕਲਜ਼ਮ ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਮ ਨੇ **ਅਸੁਮੇਧ** ਜਗ ਰਚ ਦਿਤਾ।

੬੭= ਗਜ਼ ਰਹਬਲ ਸੰਪਿਆ ਅਪਨ (ਤੱਥ) ਛਡੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਪਕੜੇ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅੰਤਰ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਹੋਈ ਘੋੜਾ ਰਾਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। **ਰਹਬਲ**
ਗਜ਼ਾ ਘੋੜੇ ਕੋਢੇ ਵਿਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।

੬੮= ਗਜ਼ਾ **ਪੁਲੋਰ** ਵਿਚ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਥੇ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੁਜ਼ਲੀਕ
ਦੇਵਤਾ ਹੋਣੇ ਹੋ। ਸਰਹਿਤ ਵਾਸਤੇ ਗਜ਼ਾ ਸਤ ਰਿਖੀਆਂ ਦੇ ਆਗੂਜ਼
ਪ੍ਰਾ ਮੁਲ ਅਤੇ ਸਰਜ਼ ਮੰਡਲ ਨੂੰ ਜਾਵੇਗਾ।

੬੯= ਗਜ਼ ਸਮਰ ਪਰਚਤ ਦੀਆਂ ਗਰ (੬) ਚੋਟੀਆਂ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਗਾਂ।
ਦਰੀਤਿਆਂ ਆਦਿ ਰਿਖਾ ਪਰੀਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਹਬਲ ਗਜ਼ਾ
ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਵੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਘੋੜਾ ਨੇ ਪਕੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

੧੦ = ਗਜਾ ਆਕਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਿਛੇ

ਮਰਜਨ ਵਰਗੇ ਸੁਰਮਿਆਂ ਦੀ ਸਾਣ ਸਾਣਤ ਫੌਜ ਹੈ।

ਗਜਾ ਆਕਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰ ਆਵੇਗਾ ਪੈਰ ਥਿੜਕਣ ਹੋ ਆਪਣੇ ਅਰਥੇ ਚਲ ਜਾਵੇ

੧੧ = ਗੋਜ਼ੇ ਦੇ ਹਥ ਵਿਚ ਥਿੜਕਣ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀ ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਹੋਵੇ ਹੀ।

ਇਹ ਆਖਣੀ ਗਈ ਹੈ ਅੱਛੇਗਾ ਕਿ ਖੁੜ **ਮਈਯਰ** ਸਿੱਧੇ ਹੈ।

ਮਈਯਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਮੇਰੀ ਤਾਕਤ ਘਟ ਗਈ ਹੈ ਮੈਂ ਇਥੇ ਖੁੜ ਹੋ

ਕਤਲ ਕਰਾਂਗਾ।

੧੨ = ਗੋਜ਼ੇ ਦਾ ਗਈ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਤਰਲ ਲਾਵੇਗੀ ਇਹ ਕਾਰਜ ਸਿਉਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਗਜਾ ਕੇ ਗਾ ਗਈ ਕਿਸੇ ਗੋਜ਼ੇ ਨੇ

ਘੋੜਾ ਛੱਡਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੇਰੇ **ਛੁੜੀ** ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿਚ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਸੁਰਜ ਦੇ ਰਥ ਦੇ ਘੋੜੇ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

੧੩ = ਮੈਂ ਚੰਦਮਾ ਦੇ ਰਥ ਦੇ ਘੋੜੇ ਫੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਵੰਗੀਆਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਫੜ ਸਕਦਾ

ਹਾਂ। ਪਰ ਇਹ ਘੋੜਾ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਕੀ ਦਿਖਾਣ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਹਿਸਾਬ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਦਾ **ਮਈਯਰ** ਖੁੜ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਬਲ

ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਇਥੇ ਖੁੜ ਹੋ ਕਤਲ ਕਰ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਫਿਰ

ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗੀ।

੧੪ = ਗੋਜ਼ੇ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਗਈ ਬੜੀ ਅਚਰਾਜਾਵ ਗੀ ਅਤੇ ਗੋਜ਼ੇ ਨੇ

ਕਹਿ ਕੀ ਕਿ **ਮਈਯਰ** ਖੁੜ ਅਰਜੀ ਹੈ। ਗਈ ਦੀ ਗਲ ਤੇ

ਇਤਥਾ ਨਾਂ ਘੋੜੇ ਗਜਾ ਕੋਈ ਦਾ ਤਰਿਆ ਅੰਦਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਜਾਹੇ ਪਰ

ਦਿਹ ਲੋਭੇ ਬਾ ਜੋ ਨਾਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਫਿਰ ਗਜਾ ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਘੋੜੇ ਘਾਤ

ਜਾਵੇਗਾ। ਰਣ ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਕੀ ਦੇਖੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਖੁੜ **ਮਈਯਰ**

ਘੋੜਾ ਲਲੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਈਯਰ ਨੇ ਅੱਧੇ ਹਥ ਦੀ ਉਂਗਲੀ ਨਾਲ ਘੋੜੇ ਦੀ

ਡੋਰ ਥੱਪੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਗਜਾ ਖੁੜ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਵੇਖ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ।

੧੫ = ਗਜਾ ਕਹਿ ਗਾ ਕਿ ਵੇਦਾਂ ਦਾ ਕਹਿਨਾ ਫੀਕ ਹੈ ਦਿਖਿਤਾ ਖੁੜ ਦਾ ਬਲ ਵੇਖ

ਜੀ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੈਂ ਕੋਲ ਪੁੱਛ ਕਤਲ ਕੀ ਕੀਦਾ।

ਪਿਤਾ ਖੁੜ ਜਿਲਦੇ ਘੋੜਾ ਅਰ ਬਲ ਲੈਣੇ ਹੋ।

ਮਈਯਰ ਸੁਰਮ ਵਿਚ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਚਰਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

੧੬= ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਲਖਾਂ ਫੌਜ ਨਾਲ ਇਕ ਮਈ ਯਾਰ ਇਕੋਲਾ ਜੀ ਲੜੇਗਾ।
ਇਕ ਲੜਾਈ ਹੋਂ (੧) ਸਾਲ ਚਲਦੀ ਹੋ ਜੀ ਧਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫੌਜ ਤੋਂ
ਮਈ ਯਾਰ ਜਿਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਏਗਾ। ਬੇ ਗਿਣਤ ਨੌਵਾਂ ਲੜੇ ਜਾਏਗੀ
ਧਰ ਮਈ ਯਾਰ ਜਿਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਏਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਮੈਨਾਧੀਤ
ਅਧੀਧੀਆ ਤੋਂ ਰਾਮ ਯਾਰ ਦਿਠੀ ਲਿਖ ਤੇਜ਼ੇਗਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਲਾਧ ਨਹੀਂ ਜਿਤਿਆ ਜਾਂਦਾ।

੧੭= ਅਧੀਧੀਆ ਦੇ ਰਾਜਾ ਧਰ ਧਾਲ ਦੇ ਖਤੂ ਮਈ ਯਾਰ ਦੇ ਘੋੜਾ ਚੱਧੋ
ਜੀਯਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇਲੇ ਘੋੜਾ ਨਹੀਂ ਫੜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ।
ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਕਾਰਜ ਸਾਧਿਆ ਦੇ ਕੇ। ਮੈਨਾਧੀਤ ਦੀ ਦਿਠੀ ਪੜ੍ਹੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੌਜ ਲੈ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਨੀਲੋਂ ਨਦੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਏ।
ਸਭ ਜਗਤ ਦੇ ਸਾਲਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਨਮਾਨ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ
ਲੈਣੇ।

੧੮= ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਕਰ ਨੇਕੇ ਜਾਗੀ ਫੌਜ ਯੋਜਨਾ ਜਾਏਗੀ। ਸਨਮਾਨ ਕੁਸ਼ੀ ਦੇ
ਮਚਰ ਗਾਹ ਲਗਣੇ।

੧੯= ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਧਰਮ ਉਥੇ ਜੀ ਰਹਿਣ ਹੋ। ਇਕ ਦਿਨ ਮਈ ਯਾਰ ਘੋੜਾ ਲੈ
ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਫੌਜ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਸਿਲੇਗਾ।

੨੦= ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮਈ ਯਾਰ ਵਲ ਭੇਜਣੇ। **ਮਈ ਯਾਰ** ਦੇਵੇ ਹਰ
ਜੇਜੇ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲੱਗ ਜਾਏਗਾ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ **ਰਾਮ ਯਾਰ** ਆਕੇ **ਅਸ਼ੁ ਮੇਧ** ਯਗ ਕਰਨੇ।
ਮਈ ਯਾਰ ਜਾਗੀ ਆਇਆ ਭੇਟ ਕੇ ਗਾ।

੨੧= ਜਿਵੇਂ ਵੇਰੇ ਵੇਰੇ ਧੁਜਾ ਕੇ ਜੀ ਉਸਤੁੰ ਜੀ ਮਈ ਯਾਰ ਧੁਜੇਗਾ।

੨੨= **ਮਈ ਯਾਰ** ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਧੁਜਾ ਕੇਗਾ। ਸਾਲ ਧੁਧ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ
ਮਈ ਯਾਰ ਦਾ ਸਿਆਮ ਰੰਗ ਧੁਧ ਲੈਣੇਗੇ। ਜੇ ਮਈ ਯਾਰ ਸਵਾਗਤ ਧੁਧ ਹੈਂ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠਕੇ ਮਈ ਯਾਰ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲੱਗ
ਜਾਣੇਗੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕਟੇਜਨੇਗੇ।
ਤੇਰੇ **ਅਵਤਾਰ ਮਈ ਯਾਰ**

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਸੁਕਰੇ ਮਈ ਜੀ ਤੇਗਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਲਿਖੀ ਕਥਾ
ਰਾਜੇ ਪ੍ਰਫਿਤ ਹੋ ਸੁਨਾਏਗੇ।

ਅਰਟੀ। ਖਿਰਕ, L. Premna Spinosa.

੩ ਇੱਕ ਥਾਂ ਦਾ ਘੋੜਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੰਗ ਲਈ
ਅੱਧ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, "ਅਥਨ ਰਸਾਨ ਅਥਨੀ
ਕੋ ਅਰਟੀ," (ਰੂਪਮ) ਅਪਰਾਧੀ (ਹੱਲੇ ਗੱਲ)
ਵਿੱਚ ਫੌਜ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਤਰਾਵਟੀ (ਉਪਰਲਾ
ਭਾਗ) ਖੜਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਸ, ਉਤਰਾਵਟੀ
ਨੂੰ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਰੱਖੀ ਦੇ ਲਪੇਟੇ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਤੋੜੀ
ਨਾਲ ਘਮਾਉਂਦੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਕ ਤੋਂ ਅੱਧ ਨਿਕਲ
ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਵੱਡੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁੱਕੀ ਮੰਨਕੇ
ਯੋਗ ਲਈ ਵਰਤਣਾ ਉੱਤਮ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।
੪ ਘਸਤੁਨਾਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ
(ਵੈਰਣ), ਅਤੇ ਅਰਿ (ਵੈਰੀ) ਦੀ ਵੈਰ ਲਈ ਸੀ
ਅਰਟੀ ਬਦਲ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸੂਕ੍ਰ. ਸ੍ਰੀ ਸੁਸ਼੍ਰੁਤਿ-ਸੁਸ਼੍ਰੁਤਿ "ਸਾਇਣ ਕਰਕੇ ਕਿ ਸੂਕ੍ਰ ੧"
(ਵਾ. ਮਾਧ ਮ. ੧) ੨ ਸ੍ਰੀ ਸੂਕ੍ਰ ਸੰਭਾਨ-ਤੋਤਾ
ਕੀਤਾ। ੩ ਰਾਵਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਤ੍ਰੀ, "ਜਿਸ ਸੂਕ੍ਰ ਕੇ
ਵਰਨਨ ਹਸਤੇ ਦਈ ਵਧਾਈ ਤਹਿ," (ਧਨ)
੪ ਵਾਸ ਮਨੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਇੱਕ ਰਿਖੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੁਸ਼ਿੱਪ
ਨਾਉਂ ਸੁਕ੍ਰਦੇਵ ਹੈ, ਮਹਾਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ
ਵਾਸ ਹਵਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਟੀ ਲੰਕਾ ਘਸਾਕੇ
ਅੱਧ ਕੱਢਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਤਨੇ ਵਿੱਚ
ਪ੍ਰਿਤਾਈ ਅਪਸਰਾ ਆਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਰਿਖੀ ਦਾ
ਵੀਰਯ ਅਰਟੀ ਵਿੱਚ ਡਿਗਿਆ, ਪ੍ਰਿਤਾਈ ਰਿਖੀ ਤੋਂ
ਭਰਵੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਸੁਪ ਨਾ ਦੇਵੇ, 'Is' ਦਾ ਰੂਪ
ਧਾਰਕੇ ਉੱਚੇ ਉਤਰਾਵਟੀ, ਵਾਸ ਦੇ ਵੀਰਯ ਤੋਂ ਸੂਕ੍ਰ
ਅਰਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਪਿਤਾ ਨੇ ਨਾਉਂ
ਸੂਕ੍ਰ ਇਸ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਿਤਾਈ ਨੇ ਤੋਤੀ ਦੀ
ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਲਈ ਸੀ, ੫ ਸੁਕ੍ਰਦੇਵ ਨੂੰ ਵਾਸ ਨੇ
ਬ੍ਰਹਮਵਿਦਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜਾ ਜਨਕ ਪਾਸ
ਜੇਲਿਆ, ਸੂਕ੍ਰ ਵਧਾ ਪੁਸ਼ਿੱਪ ਰਾਜਨੀ ਹੋਇਆ ਹੈ,
"ਸੂਕ੍ਰ ਜਨਕ ਪਤੀ ਲਗਿ ਪਿਆਵੈਗੇ," (ਕਾਨ ੪)
ਮ. ੪) ੫-ਵਸਤ੍ਰ, ੬ ਪਕੜੀ, ਝਾਨਾ,

1 ਅੱਧ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਘੋੜਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਟੀ (ਤੋਤਾ) ਅੱਧ ਹੈ।

ਪਰਿਕਿਤ. ੨-ਬਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੇਲਿਆ ਹੋਇਆ ਚੁੱਦੇ-
ਰਿਖਿ ਘੋਰਿਆ ਹੋਇਆ।
੨ ਸੰਭਾਨ-ਇੱਕ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਾ, ਜੋ ਉਤਰਾ ਦੇ ਉਦਰ
ਤੋਂ ਅਭਿਮਨਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ, ਅਥਨਨ ਦਾ ਪੋਤਾ ਅਤੇ ਸੰਭਾਨ
ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਅਰੁੰਧਣ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਵਿੱਚ
ਹੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ
ਬਚਾਇਆ, ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਨਾਮ ਪਰਿਕਿਤ ਹੋਇਆ।

ਜਦ ਪ੍ਰਸਿੱਧਿਤ ਰਾਜ ਭਾਗਵਤ ਹਿਮਾਲਯ ਨੂੰ
ਗਿਆ, ਤਦ ਹਨਿਮਪੁਰ ਅਤੇ ਵਿਦ੍ਰਪਾਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜਾ
ਪਰਿਕਿਤ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਦੀ ਸੋਝ ਸੋਝ ਦੇ ਭੰਗ ਨਾਲ
ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮੋਜਯ ਨੇ
ਸਰਪਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਰਧਾਯ ਯਾਗ ਕੀਤਾ।

ਅਸ਼੍ਰਮੇਧ. ਉਹ ਜੰਗ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸ਼੍ਰ (ਘੋੜਾ)
ਮੋਧ (ਅਰਿਆ) ਜਾਂਦੇ, ਜਿਸ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਘੋੜੇ ਦੀ
ਬਰਬਾਦੀ ਹੋਵੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਂ ਇਹ ਜੰਗ ਦੇ ਸ਼ਿਕਲਪ
ਧਾਰਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ-ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ
ਆਪਣੀ ਧੁਰਤ੍ਰ ਸਿੱਧ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਾਂ ਔਲਾਦ
ਵਾਸਤੇ.

ਜੰਗ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਉਂ ਹੈ-ਇੱਕ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦਾ
ਘੋੜਾ ਵੇਦਮੰਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਅਭਿਮੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਖੁਲ੍ਹਾ
ਭੱਭੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਪੁਰ ਜੰਗ ਕਰਨ
ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਨਾਉਂ ਅਤੇ ਪੁਤ੍ਰਪ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ,
ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਫੌਜ ਦੇ ਸਰਦਾਰ ਵੱਜ ਲੈਂਦੇ
ਛਲਦੇ ਸਨ, ਘੋੜਾ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ
ਥਾਹੁ ਦੇਸ਼ ਦੇਖਾਂਤਰੀ ਵਿੱਚ ਚਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ,
ਜੇ ਰਾਜਾ, ਘੋੜੇ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੀ ਪਸੰਦ
ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਿਲਾਫੇ ਵਿੱਚ ਆਏ
ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਬੇਨੁਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇਹੀਂ ਜਾਂ ਘੋਰ
ਦੁੱਖ ਖਿੜ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਘੋੜਾ ਭੁਭਾਇਆ ਨਾ ਜਾਂਦਾ
ਤਦ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਘੋੜਾ ਨਿਲਾਫਾ
ਜਾਂਦਾ, ਤਦ ਰਾਹਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਜੰਗ ਕਰ. ਵਾਲੇ ਦੀ
ਚੀਨ ਮੰਨਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਸਰਬ ਪਿੱਛੇ
ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਸਨ,
ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਬਾਹੀਂ ਘੋੜਾ ਛੇਤਕ
ਭਿਰ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ
ਹਜ਼ਿਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਸ਼ਾਹਮਾਣੀ ਦੀ ਵੱਸੀ ਵਿਧੀ
ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਜੰਗਮੰਡਪ ਤਿਆਜਾਂਦਾ ਸੀ,
ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰਥਾਯ ਇੱਕ ਵੇਦੀ, ਸਥਾ ਸਥਾ ਯਜ਼ ਹੋਤੇ
ਅਤੇ ਸੱਭ ਸੱਭ ਯਜ਼ ਲੰਮੇ ੨੧ ਖੰਡਿਆਂ ਉੱਪਰ ਰਹੀ
ਲਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਵਨ ਲਈ ੧੮ ਟੁੰਡ ਛਤਾਵੇਜਾਂਦੇ
ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਪੰਡੀ ਅਤੇ ਬੁਧਾਏ ਵੱਟਣੇ
ਦੇ ਵੱਡੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੰਧ (ਭੁ) ਰਾਣੀ
ਜਮੋਤ ਰਾਜਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨੂੰ ਵੇਦਮੰਤ੍ਰੀ ਦਾ ਧਾਨ
ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਥੋੜ ਦੀ ਬਟਾਈ
ਉੱਪਰ ਖੜਾ ਕਰਕੇ, ਰਾਜੇ ਤੇ ਰਾਣੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ,
ਬਟਕਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਦੇਨੇ ਸਭ ਪਾਸਿਓਂ ਜੇ
ਜੈਕਾਰ ਦੀ ਧਨੀ ਮਥ ਉਠਦੀ ਸੀ.

ਜੇ ਸਿਤਾਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਲਈ ਅਸ਼੍ਰਮੇਧ ਕੀਤਾ
ਜਾਂਦਾ, ਤਦ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘੋੜੇ ਦੀ ਲੋਥ ਨਾਲ ਰਾਣੀ ਸੌਂਦੀ
ਸੀ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਸੀ ਕਿ ੧੦੦ ਅਸ਼੍ਰਮੇਧ
ਜੰਗ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਿੰਦੂ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਜਾਂਦੀ ਹੈ,
ਦੇਸ਼ ਲਈ ਪੁਰਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹੇ ਨੇ
ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਵਿਘਨ ਪਾਏ.

ਵਾਲਮੀਕਿ ਰਾਮਾਇਣ ਬਾਲਕਾਂਧ ਦੇ ੧੪ ਵੇ
ਅਧਯਾਯ ਵਿੱਚ ਸਿਕਰ ਅਹਿਉਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਬਾਰ ਦੇ
ਅਸ਼੍ਰਮੇਧ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪਾਸ਼ ਬਲਿਦਾਨ ਲਈ
ਬੁੱਢਿਆਂ ਨਾਲ ਚੰਨੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਨੂੰ
ਕੋਥਲਾ ਅਰਿ ਰਾਣੀਆਂ ਨੇ ਖੜਗ ਨਾਲ ਬਟਕਾਇਆ
ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸੁੱਤੀਆਂ ਸਨ।
੨ ਰਾਜਾ ਜਨਮੋਜਯ ਦਾ ਇਹ ਪੁਤ੍ਰ.